

Hitvalló, vadonatúj SZDSZ

Tíz évvel a rendszerváltó ellenzéki nyilatkozat – és az SZDSZ megalakulása – után a magát szabadelvűnek meghatározó párt időszerűnek tartotta újrafogalmazni politikai céljait. Ezt meg is tette vasárnapi küldöttgyűlésén, a Szabadelvű hitvallás című programnyilatkozat közzétételével. A manifesztum megvitatása során abban mutatkozott markáns ellentét a vélemények között, hogy a párt továbbra is ragaszkodik-e a liberalizmus úgymond klasszikus – ma már inkább csak elméletben létező, tegyük hozzá – értékeihez, vagy inkább gyakorlatiasabb kérdéseket helyezzen politikálása homlokterébe. Végül is abban mutatkozott nagyfokú egyetértés a küldöttek – helyesebben talán: hívottak – között, hogy a legfontosabb cél (és eszköz) most Magyarországon a Fidesz-kormány elleni gyalázkodás. Érdekes, hogy az az apró statisztikai tény, miszerint az SZDSZ társadalmi elfogadottsága/támogatottsága az utóbbi nyolc-kilenc év alatt a jóval húsz százalék fölöttiről szépen a parlamenti küszöb alá esett, simán elvesztettek egymillió szavazót, nemigen készítette alaposabb önvizsgálatra a pártot, de hát öreg igazság, hogy könnyebb dolog a más bajával foglalkozni, mint a magunkéval.

Magyar Bálint pártelnök tehát praktikusán megállapította, hogy „törtető és gátlástalan hatalommal állnak szemben”, s vasárnapi rágalomáriáját az „adószedő politikai rendőrségtől” a „pedagógusok tanítási szabadságának visszavételén” át a „fiatalok elleni drog-büntetőhadjáratig” terjedő skálán adta elő. Végül kivágta a magas cét: „A kormány visszafelé halad, tíz évvel ez előtt és Kelet felé tart, a balkáni országok irányába.” Mondhatni, markáns hitvallás ez.

A szabaddemokraták a jelek szerint éppen olyan különös anyagból vannak gyúrva, mint politikai társutasaik, a szocialisták. Most, hogy újra ellenzékben találják magukat, úgy tekintenek az 1994–98 közé eső évekre, mintha mi sem történt volna, mintha nem ők kormányoztak volna együtt a gátlástalan mohóságukba, korruptségükbe belebukott MSZP-ekkel, az olajgate-esekkel, a villák proletárjaival, az állami vagyon eltocsikolóival, mintha nem ők vállalták volna a közös kormányzás felelősségét a valóban balkáni (Szófiában, Belgrádban szolgált) diplomatából miniszterelnökké lett Horn Gyulával és társaival. Sőt, igazán hamvas bája a helyzetnek, hogy a most bőszen „balkánozó” Magyar Bálint az 1994-es választási kampány során Horn pártelnök személyét „az esetleges koalíciót kizáró tényezőnek” nevezte. Talán egy futó pillantás a tükörbe segítene megérteni az összefüggést e gátlástalan politikai csalás, a választóik átverése és az SZDSZ szavazóbázisának elvesztése között, ámde ők ehelyett a fiataldemokratákra mutogatnak, aránytalanul felnagyítva, demagóg szölamokra hangszerelve a kormányzással, kormányzási kényszerrel esetleg együtt járó, valójában szinte súlytalan, mind-éddig rendre és időben orvosolt negatív tüneteket.

A „hitvallással” kapcsolatos vita során a szabaddemokrata vezetők többször is használták az „új SZDSZ” kifejezést, ami azért arról árulkodik, hogy egyesek a lelkük mélyén nem egészen elégedettek pártjuk elmúlt évekbeli teljesítményével. Maga Magyar is azt mondta, hogy ő a pártban mindig az újítás híve volt. Ehhez képest egészen látványos „megújulást” mutat a küldöttgyűlésen újraválasztott országos tanács személyi összetétele. A 20 tagú testületbe a legtöbb szavazattal Zwack Péter került (72 éves), újra a tanács tagjává választották Konrád Györgyöt (66), Bálint Györgyöt (80), Dornbach Alajost (63), **Eörsi Istvánt** (68), Litván Györgyöt (70), Tardos Mártont (71) és Halda Alizt (71). A jövő SZDSZ-ének tervezésénél pedig, 2002-től számítanak Göncz Árpád (77) visszatérésére is. Vadonatúj párt bontakozik ki a szemünk láttára.

A delegátusok végül 90 százalékos többséggel elfogadták a Szabadelvű hitvallást, amit a párt középkorosztályához tartozó Pető Iván szerkesztett. Őt be sem választották az országos tanácsba. Egyszerűen kihagyták a szaknévsorból.